

beskatningen af de Varer, hvorfor der er betalt Told, og de Varer, der ligger paa Kreditoplæg.

Men er det nu ogsaa saaledes, at der kun ligger et Luksusforbrug — man er jo kommet ind paa denne Tanke om Luksus-skatte — paa disse faa Varer, at man saaledes kan udpege nogle ganske enkelte Varer og betragte dem som de Varer, der rummer hele Luksusforbruget? Er der ikke et Luksusforbrug i det at være det Land i Verden, der bruger de dyreste Kaffesorter? Er der ikke et Luksusforbrug i det, at vi her i Landet bruger 50 pCt. mere Kaffe, end vi brugte før Krigen, at vi her i Landet bruger 50 pCt. mere Kaffe, end de bruger i Sverige, eller at man bruger 50 pCt. mere Sukker pr. Indbygger, end man gør i Sverige? Er der ikke et Luksusforbrug i, at vi bruger for 25 Mill. Kr. dyre, fremmede Hvedemelssorter? Hvis man virkelig vil indskrænke Luksusforbruget, vil man ikke opnaa det ved stadig at hamre paa disse ganske enkelte Ting; saa vil det være nødvendigt at indrette vor Toldlovgivning saaledes, at man virkelig kommer Luksusforbruget til Livs.

Dertil kommer, at denne Lov paa ingen Maade kan indvirke paa det, der for os har været det afgørende, nemlig Handelsbalancen. Fra Regeringspartiets Side og fra det radikale Venstres Side har man altid hævdet, at det var af den største Betydning, naar man vilde bringe Orden i Landets Pengeforhold, at man søgte at sikre en gunstig Handelsbalance. Man har Gang paa Gang været med til at udtale dette. Man har i den Valutakonference, der fandt Sted i 1920, været med til at erklære, at det, der var afgørende, var bl. a., at man kom den ugunstige Handelsbalance til Livs, det, der var afgørende, var, at man fik en saadan Forbedring af Betalingsbalancen, at der gennemførtes en Formindskelse af Importen og en Forøgelse af Eksporten.

I Valutakonferencen i 1923 udtalte man, at det var af afgørende Vigtighed, at man søgte at forhindre Inflation i Forbindelse med vor negative Handelsbalance. Man udtalte, at „under de nuværende ekstraordinære økonomiske Forhold, hvor Sedlernes Indløselighed med Guld er suspenderet, maa det imidlertid antages, at en ugunstig Handelsbalance har langt større umiddelbar Indflydelse paa Kronen, og derfor maa man søge Handelsbalancen forbedret ved en øget Eksport og Formindskelse i Importen“. Blandt dem, der var med til at skrive deres Navn under dette, var de ærede Medlemmer af dette Ting Hr.

Niels Frederiksen og Hr. Bresemann og den højtærede nuværende Finansminister Hr. Bramsnæs. Man udtalte yderligere i denne Konference — og der var de samme Underskrifter —, at „Stat og Kommune maa søge, at alle foreliggende Opgaver løses med den størst mulige Økonomi“. Dér vil jeg gerne henvende mig til den højtærede Finansminister og bede ham erindre de Udtalelser, han den Gang skrev under paa: at man maatte fremme alle Opgaver med den størst mulige Økonomi, idet jeg peger paa, at vi netop i den sidste Tid har set en Strøm af nye Lovforslag om nye store Udgifter for den danske Stat. Det er ikke foreneligt med den Økonomi, som er en Forudsætning for, at man kan bringe Orden i disse Forhold.

Jeg tror ikke, at den socialdemokratiske Regering har let ved at gennemføre de Ofre, som er nødvendige for, at hele det økonomiske Grundlag i Samfundet kan blive saadant, at man kan vente, at det, der her sigtes efter, virkelig opnaas; og jeg tror, det er alt for optimistisk at vente, at fordi vi i nogle faa Maaneder har haft en gunstig Handelsbalance, kan vi bygge fuldstændig derpaa. Hvorfor har vi i nogle faa Maaneder haft denne gunstige Handelsbalance? Fordi vi har en ekstraordinær Bygekspert, fordi vi er inde i en Periode af Reduktion af vor Svineproduktion, fordi der har været særdeles høje Priser paa Landbrugsprodukter, og fordi man er kommet ind paa en Forringelse af Varelagrene for ikke at løbe en Risiko, idet man ikke har haft Tro til, at disse høje Priser vilde holde sig.

Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard sagde, at det økonomiske Grundlag i Danmark var saaledes, at man med Rimelighed kunde vente at kunne fastholde en Kronekurs af 65. Det er jeg ganske enig med det ærede Medlem i, hvis man ikke ødelægger det økonomiske Grundlag, hvis man fører en økonomisk Politik her i Landet. Men man kan udmærket godt føre en saadan økonomisk Politik, at der ikke er Grund til at vente, at man kan fastholde Kronekursen. Derfor er det Opgaven at skabe saadanne Forhold, at de Forpligtelser, man her vil paalægge Nationalbanken, vil denne ogsaa være i Stand til at opfylde.

Der er blevet sagt, at vi fra vor Side havde stillet os udenfor Forhandlingerne, at vi ikke havde vist nogen Forhandlingsvillighed. Jeg tror, at de, der deltog i Forhandlingerne i Folketingsudvalget, vil være klare over, at de Resultater, der opnaaedes, de opnaaedes ved Forhandling med det Parti, jeg repræsenterer; det var os, der gennemførte de Ting, som Flertallet